

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Preot deșteptării noastre

— Întru duhul lui Șaguna —

Domnului profesor Ion Lupaș
de Horia Teculescu

Omul care sfințește locul

Intr-o pagină de letopisetz s'amințește despre un boer care ducea o viață așa de curată, încât... în casa lui puteai să faci slujbă ca'n biserică, zice cronicarul. Mi-a răsărit în minte vorba cărturarului de odinioară, când am purces să încrestez aceste gânduri despre minunata personalitate a părintelui Lupaș.

E vrednic de toată admirația lupătorului îndărjit ajuns în temniță pentru afirmarea drepturilor neamului, învățatul cărturar care abia are pereche în Ardeal, preotul iluminat din Săliște, profesorul universitar cu grai înaripat de avânt pornit din temeinicia adevărului, creștinul adevărat și marele apărător al ortodoxiei. Dar sufletul lui curat, pisc alb de zăpadă atins numai de soare, e mai de preț ca orice.

Înaltul lui nivel etic reiese din felul cum a trăit.

Inzestrat cu o deosebită sensibilitate morală, pe ori unde a trecut, a reacționat împotriva răului.

— Când o trupă de teatru trece prin Săliște, e oprită să joace, până ce conducătorul nu s'așează cu tovarășa în fața altarului, ca să fie căsătoriți după legea sfântă. Când, la un restaurant, aude luat în deșert numele Domnului, părintele Lupaș pleacă, rostind cu mustrare: Să vă fie rușine!

— Nu ți se uscă mâna când o întinzi spre bani nemuncii, spune el, unui înalt demnitar al statului?

Povestea unei vieți (n. 15 August, 1880)

Din rasa aprigă a mărginenilor străbătători prin Dobrogea, până 'n stepele rusești și Caucaz, nepotul lui Toma Lupaș (mai înainte Lupăș), episcopul dela biserica mare din Săliște, a rămas de timpuriu orfan de tată (Toma), iar mama sa (Marina Popa-Comaniciu), care trăiește și azi (are peste 80 de ani), s'a trudit cu multă vrednicie să-și crească copilul.

Terminând școala primară, a urmat liceul la Sibiu, de unde a trebuit să plece (împreună cu Oct. Goga) la Brașov, pentru că au îndrăznit să protesteze împotriva jicnirilor aduse de un profesor demnității românești. În toamna anului 1900 îl găsim la universitatea din Budapesta, iar în 1904 la Berlin. Aici își desăvârșește studiile de istorie, fiind elev al celebrului profesor A. Harnack. În 1905 e numit profesor la seminarul din Sibiu, iar din 1909—1919 a fost protopopul Săliștei. Membru al Academiei Române în 1916, secretar general al resortului de culte în 1918, apoi (dela 1919) profesor la universitatea din Cluj.

În guvernul Averescu (1926) a fost ministru al sănătății și muncii, iar în guvernul Goga-Cuza (1938) ministrul al cultelor și artelor.

Ani de trudă și zile de temniță

La Brașov orizontul sufletesc i s'a lărgit, iar inima i s'a aprins de căldura lecțiilor unui V. Onițiu, care privia mereu, oftând, peste coama Carpaților.

Prietenia cu Oct. Goga a fost deosebit de rodnică pentru neam, mai ales în anii de studii dela Budapesta. Acolo, pe marginea Dunării, ce clipe de căldă înfrigurare trebuie să fi trăit, când, suflând în jarul din suflute, a lăcrărit «Luceafărul», la 1 Iulie, 1902. Credința adâncă a episcopului dela biserica cea mare din Săliște, care pornia în amurg să tragă clopotul de vecernie, s'a păstrat în sufletul tânărului istoric, care începe să cerceteze trecutul bisericii.

Apoi, pentru a ispăși atitudinea frumoasă de a apăra cu curaj drepturile Românilor din Ardeal (într'un articol din revista Țara Noastră: (Toate plugurile umblă), în ziua de 1 August 1908 a trecut pragul temniței din Seghedin. Dar, și'n întinerul de acolo sufletul lui se frământa spre lumină. Dintr'o ladă de cărți, a scos toate știrile privitoare la mitropolitul Șaguna și le-a împletit cu tot ce-a smuls din sufletul său dogorător, publicând minunata monografie, premiată de Academia Română.

Roadele hărniciei

O notă a sufletelor mari este și fecunditatea. Povara de gânduri cuprinse în cele aproape 60 de volume fac dovadă despre stăruința unuia dintre cei mai de seamă cărturari ai neamului. Numai în ultimele opt luni profesorul Lupaș a dat la iveală patru volume, iar pentru expoziția din Paris a publicat un studiu de peste 800 de pagini (despre Transilvania), ajutat de câțiva colaboratori.

Socotim că rezultatul eforturilor lui merită înșirare:

1. Câteva pagini din trecutul comunei Săliște. Sibiu, 1903.
2. Biserica ortodoxă din Ardeal și unirea confesională în cursul veacului al XVIII-lea. (în l. maghiară). Budapesta, 1904.
3. Un capitol din istoria ziaristicii românești ardelene. Sibiu, 1906.
4. Paralelism istoric. (în l. maghiară). Budapesta, 1907.
5. Mitropolitul A. Șaguna. Sibiu, 1909, Ed. II-a 1911.
6. Conte St. Széchenyi și politica de maghiarizare. Sibiu, 1910.

7. Viața unei mame credincioase. București, 1910.

8. De demult, povestire istorică. Sibiu, 1911.

9. Despre pocăință. Sibiu, 1911.

10. Însemnătatea bisericii. Sibiu, 1911.

11. La ziua Sfântului Andrei. Sibiu, 1911.

12. Misiunea episcopilor Adamovici și Bob la curtea din Viena. Sibiu, 1912.

13. Sfânta Scriptură în l. română. Sibiu, 1912.

14. Temeliile trecutului nostru. Sibiu, 1912.

15. Gheorghe Bariț. Sibiu 1913.

16. Principele ardelean A. Barcsai și mitropolitul Sava Brancovici. București 1913.

17. Contribuțiuni la istoria Românilor ardeleni. București, 1915.

18. Episcopul V. Moga și prof. Gh. Lazăr. București, 1915.

19. Mângăiați poporul. Sibiu, 1916.

20. Căzut-a cununa capului nostru. Sibiu, 1916.

21. Despre începutul neamului nostru. Sibiu.

22. Din trecutul ziaristicii ardelene. Arad.

23. Luptători pentru lumină. Arad.

24. Romanii și Dacii. București.

25. Viața și faptele lui A. Șaguna. București.

26. N. Popea și I. M. Moldovan. București 1920.

27. Capul lui Mihai Viteazul. Sibiu, 1920.

28. Carte de cetire. 1920.

29. Factorii istorici ai vieții naționale românești. Cluj, 1921.

30. Istoria Românilor. Cluj, 1921.

31. Istoria bisericii din Ardeal.

32. Tudora, mama lui Mihai Viteazul. 1921.

33. La centenarul morții lui P. Maior. Cluj, 1921.

34. Sufletul lui Șaguna. Cluj, 1924.

35. Revoluția lui Horia. Cluj, 1924.

36. Informațiuni privitoare la V. Moga și Gh. Lazăr. Cluj, 1924.

37. Din activitatea ziaristică a lui A. Mureșanu. București, 1925.

38. Contribuțiuni la istoria ziaristicii române ardelene. Sibiu, 1926.

39. Studii, conferențe și comunicări istorice. București, 1928.

40. Carte de rugăciuni. Sibiu.

41. Epocile principale în Istoria Românilor. Cluj, 1930.

42. Începutul domniei lui Matei Basarab și relațiile lui cu Transilvania. București, 1932.

43. Carte de istorie bisericească. București 1933.

44. Corespondența lui Grigorie Ghica. București, 1933.

45. Cronicari și istorici români din Transilvania. Craiova, 1933. (2 vol. cu o introducere: Desvoltarea istoriografiei române din Transilvania în secolul XV—XIX).

46. Răscoala țăranilor din Transilvania la anul 1784. Cluj, 1934.

47. Împăratul Iosif II și răscoala țăranilor din Transilvania. Buc. 1934.

48. Voivodatul Transilvaniei în secolul XII și XIII. București, 1937.

49. Leopold Ranke și M. Kogălniceanu. București, 1936.

50. Istoria unirii Românilor. București, 1937.

51. Probleme școlare. Buc. 1937.

52. Mucenicia Brâncovenilor. Cluj, 1938.

53. Anuarul institutului de istorie națională, 6 vol. Cluj.

54. Transilvania. (în l. franceză). Paris, 1937.

55. Paralelism istoric. Buc. 1937.

Analiza ultimei opere

«Paralelism istoric» cuprinde (în 388 de pagini) o culegere de articole și cuvântări. Este, în cea mai mare parte, o carte de polemică, întretăiată de rostirile de sărbătoare din minunatele zile ale întregirii neamului. Acum 31 de ani, tânărul profesor a început o luptă înverșunată împotriva istoricilor maghiari cari ponegreau națiunea română. El le arată reaua credință sau ignoranța, omisiunile intenționate și trunchierile vădite de texte pentru a putea aduce, prin astfel de citate suspecte, dovezi injurioase împotriva Românilor. Așa este celebrul răspuns (Paralelism istoric) dat prof. B. Iancsó, pe care-l acuză de lipsa respectului adevărului. Aceste pagini i-au adus autorului condamnarea la temniță, nu articolul «Toate plugurile umblă» (din Țara Noastră), care a servit numai de pretext, după cum ne lămurește în «Amintirile din temniță din Seghedin». Totuși, aluziile directe în legătură cu răscoala din 1907 nu puteau scăpa procurorului maghiar. Se vorbea în acel articol despre «toți românii» («zece milioane de mucenici ai ogoarelor»), despre «fiorii unui dor de muncă nouă», ale cărei roade să fie împărțite cu dreptate, nu smulse «de jidani hrăpăreți și venetici».

În năzuința de afirmare a drepturilor națiunii române, prof. Lupaș reacționează cu vehemență împotriva procedurilor de maghiarizare a «unor popoare băștinașe», arătând și originea sistemului în «grandomania prusacă». (Analogii politice). În procesul de desnaționalizare, maghiarii stăruiau în mod deosebit asupra superiorității lor culturale. Împotriva lor citează din scrierile unor cercetători maghiari, arătând netemeinicia afirmației, și din Eminescu (sfătuitor statornic în scrisul prof. Lupaș), care (la 1870) scrie că noi românii «ne simțim prea mult superioritatea asupra cultei națiuni maghiare... ne credem destoinici a întreprinde lupta existenței noastre și cu zece națiuni maghiare». (Cultura patriotică maghiară).

Vorbind despre rolul presei, o numește «vasta școală națională a poporului nostru, din care a răsărit și până acum conștiința demnității lui ca factor cultural» și va revărsa tot mai multă lumină «asupra cărilor pe cari trebuie să înainteze, ca să-și poată îndeplini chemarea istorică». Dar nu uită s'amintească «rolul trist

și condamabil» al gazetarilor ovrei: «presa jidovită face multă stricăciune neamurilor creștine prin tendințele ei demoralizante și distrugătoare». Să nu uităm c'aceste șire sunt scrise în 1912! (Anonimii).

Ca o concluzie a acestui ciclu de articole, răsare ideea încrederii în forțele de creație ale neamului și licărește credința în biruința finală a românismului: «Deși în luptă continuă cu atacurile și tentațiunile de exterminare, îndreptate neîntrerupt contra ei, cultura românească are destulă tărie intrinsecă spre a se afirma cu izbândă chiar într-o luptă atât de inegală, cum este aceea pe care o poartă de atâtea vreme cu guvernării dela Budapesta. Această luptă nu va înceta și nu va slăbi până în momentul biruinței definitive, când drepturile firești ale națiunii și ale limbii noastre vor trebui să fie recunoscute și respectate în întregime de către guvernarea de orice neam».

Mai lămurit, mai hotărât și mai documentat nu putea vorbi nimeni sub vechea cărmuire, în Ardeal.

*

Urmează pagini de calde simțiri rostite în zilele sfinte ale întregirii (1918), apoi la mormântul mecenatului V. Stroescu și al fruntașului luptător V. Braniște. Sunt alăturate câteva pagini economice, un studiu despre «Influența lui Hegel în scrisul lui Bălcescu și Eminescu», mai multe articole (unele în presa americană) de actualitate, în legătură cu lupta pe care o duce și astăzi prof. Lupaș cu istoricii maghiari, privitor la drepturile noastre asupra hotarelor de azi ale țării, în calitate de președinte al Ligii antirevizioniste din Ardeal.

Fiorii unui dor de muncă nouă

Înălțat pe pedestalul magnific al unei astfel de opere, guvernul dlui O. Goga îi încredințează conducerea ministerului cultelor și artelor. Ajuns în fruntea acestui minister a pornit la muncă încordată, fără zăbavă, într-o atmosferă primăvărată, cu îndrăzneala omului care-și chibzuise bine planurile. Faptul c'a ajuns pentru întâia oară un preot în fruntea treburilor bisericești din țara noastră, a stârnit pretutindeni însuflețire, iar în-

tâmplarea că era și eruditul biograf al mitropolitului Șaguna a fost garanția morală că întru duhul marelui ierarh va fi cărmuită biserica, ieșind cu prestigiul sporit și cu demnitatea înălțată.

Întâiul gând s'a îndreptat către căpeteniile bisericilor creștine ale țării, amintindu-le de necesitatea consolidării morale și a înălțării sufletești, subliniind rostul lor de îndrumare și răspundere. Apoi, fixează gândurile de temelie ale noului veac: «Vrem ca la baza statului român să fie așezat principiul spiritual al creștinismului. Vrem ca biserica națională să fie considerată ca suprema reprezentantă a forței generatoare de viață morală. Vrem să impunem spiritului public ordinea morală întemeiată pe doctrina evangheliei lui Hristos. Vrem să reîntegrăm biserica noastră în permanența ei misiune creatoare și purificatoare. Vrem o preoție luptătoare încadrată ca factor esențial în organizația de stat, conform tradiției românești și cerințelor etice ale unei temeinice așezări naționale. Creștinismul face parte organică din sufletul poporului românesc, care va primi cu inimă deschisă năzuințele chemate a contribui să întărească credința în inimi și să consolideze biserica noastră națională, care este temelia vieții spirituale a României».

Cunoscător al nevoilor obștești ale clerului, a hotărât să-l scoată din umirile trecutului, făcând să dispară nedreptele reduceri de salarii. Apoi, s'a gândit chiar la îmbunătățirea soartei românilor din Macedonia și Timoc, la înzestrarea mănăstirilor cu păduri, precum și la modificarea regimului sectelor.

O măsură dintre cele mai salutare a fost oprirea creștinării ovreilor cari nu pot produce dovada creștinării și s'au strecurat pe furis în țară.

Pentru a smulge din mâna ovreilor «condamnabila precupețire cu sfintele icoane și cu odăjdile», a hotărât monopolul vânzării acestora. Tot așa năzuia să ferească de pecingenea iudaică teatrul, dispunând înlocuirea elementelor de origine și de valoare incertă cu încercate elemente de baștină, — «în concepția cărora arta națională, cu specificul ei, să fie în toate împrejurările la loc de cinste».

S'a vorbit și despre convocarea unui sinod ecumenic la București, ceea ce ar fi mărit considerabil vaza ortodoxiei românești; dar reforma care a trezit însuflețire generală a fost reintroducerea obligativității căsătoriei religioase. Urmă, ca nici o căsătorie civilă să nu se poată face, dacă nu este precedată de cununia religioasă. Acest fapt ar fi adus o ridicare morală a vieții familiare, întărind credința prin legătura în fața lui Dumnezeu, mărind încrederea și sentimentul răspunderii în căsnicie.

Modificarea aceasta, spunea dl Lupaș, urmărește scopul salutar de a reînălța prestigiul credinței în popor, contribuind, prin fortificarea morală și religioasă a vieții familiare, atât la reînvierea bunelor tradiții bisericești, cât și la consolidarea statului nostru, ca stat național și creștin.

Iată, într-o lună de zile, ceea ce nu s'a făcut în 20 de ani, o adevărată revoluție morală, temeinicirea statului creștin, care nu poate fi așezat, zicea dl Lupaș, cu trăinicie victorioasă peste toate vijeliile și răutățile vremii, decât clădindu-l pe piatra unei credințe, pe care nici porțile iadului să n'o poată surpa.

Prin credință și prin cultură

Pornit la drum cu acest mănunchi de gânduri, prof. Lupaș și-a dat bine seama de necesitatea de-a trece de la statul laic la cel creștin. De aci întărirea familiei prin intensificarea credinței și fundamentarea culturii prin înălțarea cugetului spre cer, spre dreapta propășire a neamului, prin credință și prin cultură. Cu aceste două aripi de lumină sufletul românesc va străbate viitorul.

Dar, pentru a putea privi cu încredere ziua de mâine, ne trebuie dascăli credincioși și preoți luminați. Dacă în inima educatorilor și îndrumătorilor tineretului, zice prof. Lupaș, nu s'ar găsi nici un fel de prisosință de simțire creștină, ei nu ar mai avea nici un drept să urce catedra, după cum nu s'ar cuveni să urce amvonul nici preotul care din bogăția propriului său suflet nu are nimic de împărțit credincioșilor.

Întreg învățământul va trebui să fie pătruns de fiorul credinței. Pe culmile sufletului încă se simte necesi-

tatea unei adieri religioase. Dovadă faptul, că tineretul universitar a cerut să aibă dascăli cu convingeri religioase. Căci sufletul, zice prof. Lupaș, prins în mrejele îndoelii, sau chiar al necredinței, nu va exercita decât o influență profund păgubitoare asupra tineretului. Misiunea educativă trebuie înălțată spre treapta unui sacerdotiu rezervat celor mai viguroase talente.

Numai ce pleacă din inimă...

...străbate la inimă, spune o înțeleaptă vorbă românească. E nota care străbate scrisul, vorba și toate faptele prof. Lupaș. Pasiunea omului care crede în ceea ce face, naște îndemnuri, creiază convingeri și leagă prietenii statornice. Dar sinceritatea poate fi și o primejdie socială. Dovadă, cuvântul răspicat l-a dus la temniță la 1908 și l-a făcut să urce calvarul și să rabde încercarea de răstignire morală dela 1927. Iar dacă întâmplarea de-acum 30 de ani are o explicație, cea săvârșită la 1927 de presa ovreiască, bucurioasă de-a stropi cu noroi un preot, rămâne un act de ticăloșie fără pereche, o adevărată blasfemie.

Și, totuși, prof. Lupaș a rămas neostenit răspânditor de lumină, cu încredere în ziua judecării de acum.

Vom priveghia de-acum, zice el, ca scumpa noastră patrie să nu ajungă niciodată un pământ al necredincioșilor, ci să rămână pururea ferită de orice cadere sau alunecare... Toată amorteala și păcla întunecului să fie alungată acum! În sufletul fiecărui român să se trezească conștiința națională... Să dăm neamului românesc încrederea în el; cred neclintit în biruința steagului culturii prin credință.

La 1 August 1938 se împlinește 30 de ani de când prof. Lupaș a intrat în temniță. Atunci va apărea o carte de închinare sărbătorească, pentru mintea-i luminată și inima-i caldă, pentru munca unei vieți dăruite neamului.

Monopolul cărților didactice de curs primar. Ministerul educației naționale a dat săptămâna trecută o decizie, prin care se institue pe seama ministerului monopolul editării și tipăririi *abecedarului* pentru toate școalele primare. E vorba să se introducă monopolul pentru toate cărțile didactice de curs primar. Ele se vor acorda *gratuit* școlarilor din popor.

* FOIȘOARA *

Slujba religioasă de Dumineca într'un colegiu teologic anglican

de Martin Pierce

Biserica din Mirfield, în nordul Angliei, se află în mijlocul unui ținut pitoresc. De-o parte a bisericii se găsește o mănăstire, iar de cealaltă parte o colegiu studenților în teologie. Biserica este clădită pe un mic deal între ele. Ea este în primul rând biserică mănăstirii, iar în al doilea rând a studenților. Clădirea bisericii va fi întregită, în anul acesta, pentru amintirea episcopului Charles Gore, fondatorul și unul dintre cei dinți călugări ai mănăstirii, al cărui mormânt se află înaintea sfântului altar.

Ca și în bisericile românești, duminicile și sărbătorile încep cu vecernia zilei premergătoare. În fiecare zi se servește la biserică din Mirfield vecernia care se deosebește de cea din ajunul duminicii prin aceea că preoții stau la locurile lor (în Biserica anglicană sunt scaune pentru toți) și se aprind numai două luminări pe sfânta Masă. Sâmbăta și în ajunul sărbătorilor, spre deosebire, preotul oficiant se îmbracă cu o

haină numită „Cope“ și este asistat de câțiva ajutători cari poartă lumânările, o cădelniță, iar când este procesiune, o cruce înaltă. Vecernia constă din diferiți psalmi, o pericopă din Vechiul Testament, și doxologia din Ev. Luca cap. 1, v. 46—55, (în care timp se tămăiază), apoi o pericopă din Noul Testament urmată de «Acum slobozește pe robul Tău Stăpâne», Simbolul apostolic, Tatăl nostru, un fel de ectenie mică, și rugăciunile numite „Collects“ cari se schimbă după calendar. Încheierea se face prin binecuvântarea preotului și rostirea cuvintelor «Dareu Domnului nostru Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu-Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți». Imnurile (cântări religioase cu ritm și rimă) se cântă de obicei în anumite părți ale slujbei. La Mirfield se cântă după o melodie gregoriană înainte de psalmi așa numitul „Office Hymn“ care este alcătuit potrivit cu sărbătoarea. Psalmii se cântă pe opt glasuri pe melodie gregoriană. Un psalm se împarte în mai multe versete cari au la mijloc o pauză și se cântă în mod alternativ de cele două părți ale bisericii. Fiecare psalm cântat se încheie cu «Mărire Tatălui și Fiului și Sfântului Duh...» Cântările sunt acompaniate de o orgă la care cântă un student în teologie. Biserica nu are un cor, toți cântă și pentru instruirea cântărilor ajunge o oră pe săptămână. Muzica gregoriană este sobră, și când este cântată bine dă un accent mistic și ceresc slujbei. În alte părți ale slujbei muzica este

mai vioaie și mai deschisă și pune accent mai mult pe veselie omenească. La sfârșitul vecerniei are loc o procesiune la care se cântă un imn mai vesel. În fruntea procesiunii merge purtătorul sfintei cruci, după care urmează cei ce duc luminările și cădelnița și apoi preotul. Urmează apoi doi cântăreți și toți călugării și studenții. În felul acesta, aranjați în ordine perfectă, se ocolește sfânta Masă și interiorul bisericii.

Rânduiala cântărilor este așa de simplă încât nu este necesar un tipic al lor. Ceremonialul este mai complicat și se face cu multă exactitate și grije și de aceea e exercitat adeseori. În timpul serviciului divin fiecare credincios stă la locul său (locul este fixat) și ascultă cu multă atențiune sfânta slujbă. Pentru rugăciuni credincioșii îngenunche, pentru laudă (exemplu «Te Deum») stau în picioare, iar pentru meditație și învățătură (cetire din Biblie sau predică) stau jos. Studenții se rânduiesc la cetirea pericopelor din Sfânta Scriptură și stau în ajutor preotului. Studenții poartă reverendă, iar călugării au peste reverendă un vestmânt alb și scurt ce se numește „surplice“. Persoanele ajutoare poartă o haină lungă de culoare albă care se numește „alb“. Culoarea vestmintelor preoțești precum și învelitoarea sfintei mese se schimbă potrivit cu sărbătorile. La sărbătorile cele mari, cum sunt Crăciunul și Paștile, culoarea vestmintelor este albă sau aurită; în Duminicile și sărbătorile Sfântului Duh și ale martirilor este roșie; în Vinerea Mare și la înmor-

mântări este neagră, și în zilele de lucru este verde. În timpul marelui post picturile, statuile și ornamentele sunt acoperite, iar vestimentele și învelitoarea sfintei mese sunt făcute din sac. Această arată că este timpul pocăinței, spre deosebire de slujbele strălucitoare ale sărbătorilor sfintelor Paști.

Duminică dimineea studenții și călugării, păstrând tăcerea desăvârșită, care a început dela ora zece seara ale zilei precedente, vin la biserică. La ora 7 începe utrenia care se cetește fără ceremonial și cântare. Utrenea se face după aceleași reguli ca și vecernia, cu deosebirea că nu se cântă imnurile, și în loc de «Mărește suflete al meu pe Domnul...» și «Acum slobozește pe robul tău...», are «Te Deum» și cântarea lui Zaharia din Luca 1, 68—79. Psalmii dela utrenie, cari se încep totdeauna cu Ps. 95, și pericopele din Sf. Scriptură se deosebesc de cele dela vecernie. Urmează apoi un ceas pentru călugări împreună cu un imn de dimineea. Toate slujbele bisericii au ca punct central sfânta liturghie care este cea mai mare închinare ce-o aduc oamenii lui Dumnezeu și prin care credinciosul se unește cu jertfa Domnului.

(Urmează)

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Nr. 3703/1938.

Circulară

cătră toate oficiile protopopești și parohiale din Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia și Sibiu

Confecționarea sigiliilor și stampilelor de cătră Monetăria Națională

Sf. Sinod cu adresa sa Nr. 709 dela 19 Martie 1938 ne transpune în copie adresa Onor. Minister al Cultelor și Artelor, cu Nr. 7018 din 4 Martie 1938 cu care ne comunică în copie adresa Ministerului de Finanțe Nr. 421.798/1938, potrivit căreia în viitor toate sigiliile și stampilele oficiilor noastre vor avea să fie confecționate numai de Monetăria Națională din București IV, Fabrica de Chibrituri Nr. 22.

Ordinul Ministerului de Finanțe se comunică spre știință și strictă confirmare.

„Sesizați din nou de cătră Monetăria Națională referitor la dreptul acordat exclusiv acelei instituții din Decretul Lege Nr. 3710/1937, de a executa stampile sau sigilii pentru autoritățile publice de Stat, Județ sau comună, avem onoarea a vă reaminti dispozițiunile art. 5 din Decretul Lege menționat, pe care vi le-am comunicat cu adresa noastră circulară cu Nr. 316.955 din 29 Noemvrie 1937

Vă rugăm deci a pune în vedere organelor Dv. în subordine și instituțiilor tutelate de Dv. că la 13 Februarie 1938, întră în vigoare Decretul Lege Nr. 3710/1937 și ca atare începând dela această dată, orice comenzi de stampile și sigilii, urmează să fie centralizate și date Monetăriei Naționale.

Totodată, vă facem cunoscut că Ministerul Finanțelor a dat instrucțiuni dlui Consilier Controlor de pe lângă acea instituție să nu dea viza de control preventiv pentru nici o cheltuială, privind confecționarea stampilelor și sigiliilor executate în atelierelor particulare.

În acest sens s'a comunicat atât Comisiunii de economii din acest departament cât și Oficiului Central de Licitatie*.

Cu această ocazie dispunem oficiilor protopopești să facă un control riguros al stampilelor oficiilor parohiale și să ia măsuri pentru schimbarea stampilelor cari nu sunt făcute cum se cuvine și cari poartă numirea veche de „gr.-oriental” în loc de „ortodox”. Prea Cucernicii protopopi vor face comanda stampilelor pentru toate oficiile parohiale cari au lipsă de stampile noi.

Acordăm ultimul termen pentru schimbarea acestor fel de stampile până la 1 Maiu 1937.

Ceice nu se vor conforma vor avea să supoarte consecințele legale.

Facem personal răspunzători pe Prea Cucernicii protopopi despre executarea întocmai a acestui ordin.

Sibiu, 24 Martie 1938.

Consiliul arhiepiscopesc

Sfântul Sinod în sesiunea sa din săptămâna trecută a aprobat un proiect de învățământ teologic care prevede menținerea actualelor Academii și înființarea și în celelalte centre mitropolitane unde nu sunt facultăți. În proiect se mai prevede înființarea de licee seminarele în fiecare centru eparhial. Academii primesc dreptul să dea licență.

Ziarul „Porunca Vremii” are de Vineri 25 Martie a. c. ca nou director împreună cu cel vechiu, pe dl Nichifor Crainic.

După ce Domnia Sa s'a luptat 4 ani de zile să obțină autorizația pentru reparația „Calendarului”, văzând că totul este înzadar, s'a decis să primească invitația dlui Dr. Ilie Rădulescu de-a conduce împreună ziarul „Porunca Vremii”.

Ne bucurăm că în sfârșit vom putea ceti iarăși zilnic cuvântul luminos și românesc, desvăluitor totdeauna de înalte vițiuni, al dlui profesor Nichifor Crainic.

Probleme-Recensii-Comentarii

Candid C. Mușlea: *Protopopul Bartolomei Baiulescu*, Inst. de arte grafice „Astra”, Brașov, 1938. Pag. 55. Lei 40.

Distinsul profesor dela liceul nostru ortodox „Andrei Șaguna” din Brașov ne dă la lumină o nouă lucrare, arătând pe bază de referate istorice, viața plină de sbucium și strădanile vrednicului protopop de altădată al Brașovului, Bartolomei Baiulescu. Trebuie să remarcăm că broșura de față nu este primul rod al silințelor P. C. Sale. În câteva lucrări anterioare s'a ocupat și de viața și opera altor venerabile figuri de protopopi brașoveni (Eus. Grid, Gheorghe Haines și Bratu Baiul) și nu ne îndoiim că, în răvna ce-l caracterizează, P. C. autor va continua cu această muncă migăloasă.

Păr. Mușlea dă dovadă a fi un neobosit și iscusit cercetător al trecutului nostru bisericesc din ținutul Bârsei și toate afirmațiile și le sprijinește pe documente, scoase, mai ales, din arhiva municipiului Brașov.

Bartolomei Baiulescu (1831—1909) s'a născut în frumoasa comună Zărnești, dela poalele Pietrii Craiului. Zărneștii se numără și azi printre localitățile fruntașe ale Ardealului, cari au dat neamului nostru o seamă de bărbați energici și distinși în luptele pentru susținerea credinței străbune.

Slujba preotească și-a început-o în comuna natală, unde, prin vrednicia personală, prin însușirile rare, ca și prin zelul neobosit, a ajuns să-i întrecă pe mulți. Timp de peste o jumătate de veac a fost o adevărată podoabă a altarului la care servea. Atât ca slujitor, prin demnitatea și cuviința sa, cât și ca predicator prin luminoasele povești pe cari le dădea de pe amvon, el înălța cultul divin (pag. 32).

Ca administrator parohial la biserica din Brașov-Cetate, pe nedreptul numită grecească, a avut multe mizerii de suferit din partea comunității grecești. „Baiulescu însă dădu dovadă de o răbdare îngerească și de foarte mult bun tact, ca și de-o extraordinară bunătate sufletească, cu care subjugă chiar și pe adversarii săi, așa încât, timp de 10 ani, suferi totul fără să cărtească, îmbunând și împăciuind cu duhul blândității”.

Adânc măhnit și zilnic șicanat de neînțelegerile grecilor buclucași, în mintea sa luminată incolți ideea, destul de îndrăzneată pentru împrejurările vitrege de atunci, de a ridica, pe seama românilor, un nou locaș dumnezeiesc în centrul orașului. (Biserica pe care o avem în Târgul Grăului).

Rodnica activitate a acestui preot nu se reduce numai la munca cu prisosință depusă în via Domnului, ci, după cum spune unul dintre admiratorii săi: „stăruitor asupra binelui obștesc, a făcut el singur mai mult decât mii de inși împreună și a produs o însemnată schimbare spre bine în viața societății din care făcea parte”.

A publicat și câteva lucrări, dintre cari cea mai valoroasă este o „Monografie”, în care face pe scurt istoricul câtorva dintre așezămintele cari fac cinste Brașovului românesc.

Pentru viața curată închinată în slujba altarului și neamului și pentru munca desinteresată și plină de realizări, a ajuns să fie stimat și iubit nu numai de români, ci și de concetățenii noștri sași și unguri.

Scrisă cu multă competență și obiectivitate, într'un grai curgător și care dela început te cucerește, cartea aceasta constituie o lectură plăcută, pentru oricine doarește să se intereseze de trecutul apropiat al românilor brașoveni.

Indicele dela sfârșit, ca și nenumăratele citate din cuprinsul expunerii și notele dela subsol, arată în ce măsură autorul își dă seama de seriozitatea lucrărilor științifice.

Păr. profesor Mușlea, prin șirul lucrărilor publicate, face un bun serviciu Bisericii noastre din Ardeal și, de sigur, pentru munca depusă, i se cuvine toată lauda.

Pr. Ioan Ilie.

Problema sportului trebuie să înceteze de-a mai fi preocuparea principală a tineretului nostru școlar. Ministerul educației naționale, stăpânit de asemenea gândire, a hotărât foarte înțelepțește să oprească școlăriimea dela practicarea sportului excesiv.

Sportul practicat între marginile cumpătării, contribuie negereșit la sănătatea corpului și desfășurarea caracterului. Patima sportului însă face din tiner o ființă incapabilă pentru o activitate spirituală mai durabilă și mai complicată; față de problemele de artă, știință și morală sportismul pățimaș se prezintă greoi și plictisit.

Pe cât de cunoscător e în tot ce privește sporturile cu „celebritățile” sale, pe atât de ignorant rămâne în toate domeniile sufletești ale vieții.

Ministerul, prin dispozițiile sale, spune tânărului sportiv: Lasă tinere, la o parte revistele sportive! *Înapoi la carte!* Floarea și nădejdea neamului nu se poate cultiva, decât îndrăgind artele frumoase și științele folositoare ce ți le oferă școala cu profesorii și catheții săi.

Roadele sfinte ale postului

Cunoaștem cu toții nenorocirile pe cari le aduce lăcomia; să vedem acum roadelile sfinte ale postului. Pentru că a postit 40 de zile, marele profet Moisi a putut să primească dela Dumnezeu tablele legii. Ilie, alt mare profet, posti tot atâtea zile și, scăpând de împărăția morții, se urcă la cer pe un car de foc. Tot datorită postului Ninivitenii primiră iertare dela Dumnezeu, — și animalele de asemenea postiră după pilda oamenilor; fiecare locuitor se îndreptă de toate stricăciunile săvârșite și îndurarea dumnezeiască birui în hotărârile Stăpânului lumii. Dar să aruncăm privirile asupra Mântuitorului. Da, chiar Domnul nostru Isus Hristos s'a pregătit printr'un post de 40 de zile pentru a intra în luptă cu diavolul; în acest model divin trebuie să găsim armele și să luăm puterea pentru ca să biruim pe acelaș dușman. Cineva ar putea întreba: pentru ce Domnul a postit tot atâtea zile ca și bărbații cucernici ai V. T.? De ce nu a depășit acest număr?

Aceasta nu este la voia întâmplării și fără nici un scop că Domnul a făcut astfel. Aceasta este o dovadă a marelui înțelepciunii și a dragostei sale nemărginite pentru noi oamenii. El nu vrea să se creadă că venirea Sa ar fi numai o arătare, că n'a luat adevărat trup omenesc, că El este în afară de firea omenească; El a vrut să pună capăt îndrăzelii protivnicilor.

Ah, ce minunată putere are postul și ce lucrare tot așa de minunată produce el în sufletul nostru! Iată el a venit, să nu ne întristăm de venirea lui, ci, din contră, să ne bucurăm și să tresărim de fericire, aducându-ne aminte de cuvintele sf. apostol Pavel: „De s'ar și strica omul nostru cel din afară, dar cel dinlăuntru se înnoește din zi în zi”, (2 Cor. 4, 16). Postul e cea mai strălucită mâncare a sufletului nostru și, așa precum o hrană îmbelșugată îngrașă corpul nostru, tot astfel postul dă tărie sufletului nostru. El înzestrează sufletul nostru cu aripi puternice și ușoare, cari-l poartă în toate înălțimile virtuții și adevărului, cari-l fac să plutească deasupra a tot ceace lumea numește plăcere. Corăbiile mai puțin încărcate trec peste valuri cu un sbor mai repede, în timp ce o încărcătură prea grea le face să se scufunde. Asemenea e și cu sufletul: descătușat de orice povară prin post, trece fără greutate peste valurile furtunoase ale acestei vieți, cu ochii țintă la cer și la lucrurile cerești, disprețuind bunurile pământești și judecându-le mai zadarnice și mai puțin decât o umbră și un vis. Pornirea spre plăcerile simțurilor și traiul bur bur îngrăușă spiritul și trupul, duce sufletul la sclăvie, îl lasă

pradă neconținutelor năvale, distruge în el temelnicia judecării, îl împinge către prăpastie și neconținut îl face să lucreze contra intereselor proprii sale mântuirii. Deci, frați creștini, să grijim de aceste interese cu bărbăție și, de aici înainte, știind căte rele se nasc din neînfrânare, să o îndepărtăm dela noi cu toate urmările ei păgubitoare.

Și nu numai sub legea nouă, care ne oferă o învățătură cu mult mai înaltă, o luptă cu mult mai nobilă, o muncă cu mult mai bogată, cea mai frumoasă glorie și cununa cea mai nevestejită pe care Domnul o dă celor ce au iubit arătarea lui, ci sub legea veche, când oamenii stăteau încă sub umbra morții, abia luminați de o slabă licărire, având drept nutremânt laptele copiilor, plăcerile erau oprite. „Nenorocire pentru celce-și hărăzește sieși o odihnă plină de primejdii, zice profetul Amos, văzând, în poftele tinerețelor bunuri veșnice și nu lucruri trecătoare”. Profetul are aspre reproșuri cu privire la lăcomie și desfătăre. Plăcerea trece repede și este chiar instantanee, dar durerea este veșnică și nu va avea niciodată sfârșit. Oamenii știu acest lucru din experiență și cu toate acestea ei se încăpăținează să privească aceste plăceri ca fără de sfârșit și nicicum ca trecătoare și fără nici un pic de consistență.

Așa sunt lucrurile pământești și trupești; nici n'au ajuns deja bine și au și dispărut. Iată ce se întâmplă cu luxul și cu plăcerile, cu faima și cu puterea omenească; iată ce se alege cu toate bogățiile și prosperitățile vieții prezente: ele nu au nici tărie, nici statornicie: Mai vijelios decât puhoaiile unui torent, ele lasă în golciunea cea mai desăvârșită pe ceice, suspină după astfel de bunuri. Ce deosebire între acestea, și bunurile duhovnicești: Ele sunt sigure și neclintite, la adăpostul tuturor nestatornicilor și cuprind toate timpurile. Ce nebunie ar fi aceea de a schimba ceea ce e sigur cu ceea ce nu e sigur, ceea ce e veșnic cu ceea ce trece așa repede, ceea ce ne garantează fericirea veșnică în viața viitoare, cu ceea ce ne pregătește aici chinuri nesuferite. Pătrunși de aceste gânduri, plini de răvnă pentru mântuirea noastră, să disprețuim desfătările și să primim postul și toate celelalte deprinderi ale învățaturii mântuitoare. Atunci se va putea observa o mare schimbare în purtarea noastră, o înclinare de fiecare zi la îndeplinirea celor bune. După ce am întrebuințat sfânta patruzecime cu cel mai bun folos sufletesc, după ce ne-am câștigat adevărate comori de virtuți, atunci ne vom putea înfățișa cu încredere în ziua Domnului și ne vom așeza la masa mistică, la acest înfricoșat ospăț. Vom lua parte cu conștiința curată la aceste bunuri neperitoare și ne vom face vrednici de harul de care s'au împărtășit toți prietenii scumpului nostru Mântuitor, a cărui bunătate nu tinde la altceva decât să se reverse peste noi toți. A Lui să fie mărirea, împreună cu Tatăl și cu sfântul Duh, Amin.

(Prelucrare după sfântul Ioan Gură de Aur: omilii la Geneză).

Pr. Ioan Ilie

Revista Teologică. Organ pentru știința și viața bisericească, apare lunar, sub patronajul I. P. S. Mitropolit Nicolae. Abonamentul pe un an: 260 lei. Redacția și administrația: Academia teologică, Sibiu, strada Mitropoliei 24—28. Redactor: prof. Grigorie T. Marcu — Numărul pe Aprilie 1938 cuprinde: Diacon Grigorie T. Marcu: Învierea lui Hristos în învierea neamului. Diacon Dumitru Călugăr: Treptele formale și învățământul religios. Prof. univ. Șt. Bezdechi: Predica I despre pocăință a sfântului Ioan Gură de Aur. Preot Aurel Radu: Problema sinuciderii. Diacon Dr. Șt. Lupșa: Predică la Sf. Gheorghe. Grigorie T. Marcu, Pr. Ioan Bunea și P. Brudea: Mișcarea literară: Prologul evangheliei a patra. Ființa și origina religiei. Stiluri de viață. Tălcuire, Dumnezeu și sufletul. În poezia română contemporană. Ideile pedagogice ale Sf. Ioan Hrisostom. Personalitatea lui Parteniu Cosma (1837—1923). A. Popa: Cronică: Dumineca ortodoxiei la Sibiu. Gr. T. M.: Note și informații.

Meditație

„Hristos s'a ispitit, diavolul îl ispitea arătându-i pietrele ca să le facă pâini; în munte l-a suit să vadă toate împărățiile lumii dintr-o clipeală. Teme-te o suflete, de înșelăciune: trezește-te, roagă-te în tot ceasul lui Dumnezeu". (Canonul cel mare, Joi în săptămâna din post).

Să privim cu ochii sufletului nostru la lupta dusă de Mântuitorul nostru, Isus Hristos, cu stăpânitorul întunericului veacului acestuia. Isus Hristos și diavolul coboară pe arenă. Câmpul de luptă este pustia. Armele de luptă sunt Sfintele Scripturi. Spectatorii din ambele părți sunt de față: diavolii și duhurile cerești.

Astfel trebuie și noi să luptăm. Împăratul sufletelor noastre ne-a premers în luptă pentru ca noi, ostașii lui, să învățăm a lupta și a învinge.

Pentru noi câmpul de luptă este pustia aleasă a chemării preoțești, unde lupta este neconținută și aprigă. Drept-aceea trebuie să fim gata mereu la luptă. Cu trei feluri de dușmani suntem înconjurați, cari în orice clipă ne pândesc ca să ne subjuge.

Acești trei dușmani ai noștri sunt: dușmanul nostru cel casnic, deoarece să ne temem de el. Lumea este dușmanul cel înțelept, deoarece trebuie să ne ferim și să fugim de ea. Diavolul este dușmanul cel viclean, deoarece trebuie să-l disprețuim. Trupul ne înbie cele dulci, lumea cele trecătoare, iar diavolul cele rele. Trupul ne leagă, lumea ne ba jocorește, diavolul ne omoară. Trupul ne înboldește la neînfrânare, lumea la lăcomie, diavolul la mândrie. Trupul ne înjosește sub demnitatea noastră prin neînfrânare, lumea ne scoate afară din noi prin lăcomie, diavolul ne ridică asupra noastră prin îngâmfare.

Trupul, adică omul cel vechi, ne asaltează cu toate poftele lui. Apostolul neamurilor, simțind atacurile neconținute ale trupului, este nevoit să mărturisească: „Văd altă lege întru mădularile mele, oștindu-se împotriva legii minții mele și dându-mă pe mine rob legii păcatului” (Rom. VII, 23).

Adecă vedem în mădularile noastre pofta, care este a legii păcatului. Această poftă este iască ațătoare spre păcat, poruncitoare la păcat, și sfătuitoare la păcat. Pofta aceasta vrea să ne facă robi pe noi, ceice ne luptăm cu ea, iar de nu ne poate seduce cu consătmântul voinței noastre, cel puțin ne mișcă ca să simțim măcar fără voia noastră, poftele, înclinările și înboldurile ei dăunătoare și trecătoare.

„Lumea iarăși, precum zice Evangelistul Ioan în I Ep. V, 19, „toată întru cel rău zace”. Aici sub lumea trebuie să înțelegem toate lucrurile și plăcerile seducătoare, lingușitoare și nepermise, cari vreau să ne aducă în mrejele diavolului, conform viziunii avute de Sfântul Antonie, pustnicul.

În fine diavolul, „ca un leu răcnind, umblă căutând pe cine să înghită”, (I, Petr. V, 8,) necruțând pe nime. Dar să nu ne temem de diavolul, deoarece dânsul nu poate învinge decât pe acela, care se lasă învins, poate lătra, dar nu poate mușca decât pe acela, care îl acostează.

Dar acești trei dușmani ai omului, fi vom învinge nu cu arme ci cu virtuțile, nu cu săbiile ci cu mijloacele duhovnicești, pe cari ni le oferă credința noastră ortodoxă, și precum ne sfătuiește Apostolul Pavel în a II, Ep. Tim. II, 5: „Și deși se va lupta cineva, nu se încununează, de nu se va lupta după lege”.

Drept-aceea pentru a pune pe sântana la fugă, trebuie să ne folosim de mijloacele prisositoare ale harului dumnezeesc, prin care ne vom putea birui pe noi, lumea și pe diavolul.

Aceste mijloace, recomandate de Sfinții Părinți și de Asceți, ca pionerii și înainte mergători noștri, sunt următoarele:

1. Aducerea continuă a minții de luptă. Cine cunoaște pe dușmanii săi, trebuie să se cugete mereu la luptă, trebuie să fie prevăzător. Aceasta ne-o înțărăște și Iov cel răbdător, XL, 27. „Și-ți adu aminte de războiu”.

2. Privegherea zi și noapte, când știm că pericolul dușmanului ne amenință. Drept-aceea ni se zice în I, Petr. V, 8: „Fiți trezi, priveghiați, pentru că protivnicul vostru diavolul, ca un leu răcnind, umblă căutând pe cine să înghită”.

3. Se cere adevărată sufletească, deoarece mulți creștini, slăbind cu sufletele lor, cedează de regulă în luptă, precum zice Iosua I, 9: „Întărește-te și te îmbărbătează, să nu te sperii, nici să te temi”, ci

4. Să opui rezistență încercărilor diavolești, deoarece acela care se va sili cu încordare ca să recunoască cursele diavolului și să le învingă dela început, nu poate să rămâie în lăcomie, după cum ne înțeărăște Apostolul Iacov, IV, 7: „Stați împotriva diavolului, și va fugi de voi”.

5. Ajutorul celor buni încă ne trebuie, deoarece forțele unite sunt mai tari. Ca dovadă să ne slujească cuvintele Sfinței Scripturi din Eclesiastul IV, 12: „Și de se va scula asupra lui unul, cei doi vor sta asupra aceluia”.

6. Postulatul de competență este: Virtutea credinței, deoarece sfinții prin credință au biruit împărățiile: „și aceasta este biruința care biruiește lumea, credința noastră” (I, Ioan, V, 4). Iar Apostolul Petru în ep. I, V, 9, ne spune: „căruiua stați împotriva, întăriți fiind în credință”.

7. Credincioasa descoperire a păcatelor în mărturisire este acea forță care sfârșește cu rușinarea și cu fuga dușmanilor, precum o știm din viețile sfinților. Cu nimic nu poți mai bine să rușinezi și să învingi puterea diavolului, decât prin mărturisirea secretelor tale sfinților Părinți: furul trebuie luat la fugă oriunde ar apărea. Furul este totodată și trădător, fuge iar când se ascunde, nu încetează dela luptă, până ce nu ți-a luat ceva pe afuris.

8. Meditarea Sf. Scripturi. Inima omului este ca o moară, care trebuie să macine încontinuu, dar când vei răsfosi Sfintele Scripturi, atunci diavolul nu-ți va putea aduce nimic prin cugete la moară spre măcinare. Drept-aceea se zice în Psalm CXVIII, 11: „Întru inima mea am ascuns cuvintele tale, ca să nu greșesc ție”.

9. Aducerea a minții și facerea sf. Cruci, este steagul cel împărătesc, care înălțat, esteamur și pune la fugă oștirile diavolești. Puterea meditației frecvente despre sfânta Cruce a Mântuitorului nostru, Isus Hristos, este așa de mare încât numai la amintirea ei diavolii fug.

10. Știința cea dumnezească, care ne învață multe despre lupta ce o ducem, precum și despre armele ce trebuie să folosim, de aceea zice și prorocul Isaia XI, 9: „Și nu-i vor face răul nici vor putea să piarză pe nici unul în muntele cel sfânt al meu [adecă dușmanii cei din iad] pentru că s'a umplut tot pământul a cunoaște pe Domnul”.

11. Sfărâmarea capului ispititorului este șerpe încolăcit și de nu este ținut de cap se întinde întreg.

12. Ajutorul cel dumnezeesc. Numai singur Dumnezeu este acela care ne poate păzi în ispitele noastre, deoarece se zice în Cart. Iut. lui Sirab, XXXIII, 1, „Pecel ce se temă de Domnul, nu-l va întâmpina răul, fără numai ispită și iarăși îl va izbăvi pe el”.

Fericiți deci aceia cari, folosindu-se de aceste ajutoare, vor putea rezista ispitelor.

Fericiți cei ce se vor încinge cu aceste arme duhovnicești, deoarece cu ușurință vor putea birui.

De câte ori ne vom împotrivi ispitelor, cântând pe diavolul, veselim pe îngerii, iar pe Dumnezeu îl cinștim. În suși Dumnezeu ne îndeamnă să luptăm, ne ajută să învingem, iar luptându-ne, ne privește, slăbind în luptă, ne îmbărbătează și învingând, ne încununează. Drept-aceea, pentru ca să ne încununeze și pe noi, să luptăm fără preget, AMO. IVO.

INFORMAȚIUNI

Hirotoniri. Au fost hirotoniți întru presbiter următorii clerici: Nicolae Vonca pentru parohia Vărmaga (prot. Deva). Gheorghe Măglașiu pentru Brădătel (protopopiatul Ilia). Iosif Țigu pentru Lăpușul inferior (prot. Dobra) și Gheorghe Bona pentru Juncul de jos (prot. Zarand).

Numărul 100 l-a ajuns *Misionarul*, revista lunară a misiei ortodoxe române de sub conducerea secției culturale a consiliului eparhial Chișinău. Cu această ocazie *Misionarul*, bunul sfătuitor al preoților și al tuturor creștinilor zeloși în ogorul misionarismului creștin ortodox, a apărut ca număr festiv, cu bogat și valoros material semnat de: Ic. Stav. Burjacovski, Pr. Bejenariu, Prof. Șavelsky azi prof. la facultatea teologică din Sofia ș. a. Cronici numeroase și clișee împodobește acest număr festiv al confratelui dela Chișinău. Îi dorim alte multe sute de numere și spor la muncă, readucând pe necredincioși la sinul mântuitor al bisericii noastre.

Măsură folositoare. Autoritățile au dispus, ca toți crismarii satelor să nu mai poată vinde pe datorie băuturi, și nici în schimbul produselor oferite de țărani. Contravenienții vor suferi urmările.

Act de mulțămire. Subsemnatul preot în parohia Batiz, cu filia Călanul-mic, jud. Hunedoara, în numele consiliului și adunării parohiale aduc călduroase mulțămiri fostului deputat de Hunedoara, dlui Constantin Bursan pentru următoarele donațiuni făcute sfintei noastre biserici din Batiz în 20 Noemvrie 1938 a donat pentru mărirea fondului edificării bisericii noi 100.000 lei, iar în 20 Februarie 1938 a mai mărit acest fond cu 100.000 lei. Tot cu sprijinul moral și material al Dsale s'a edificat aici o școală primară, una dintre cele mai frumoase de pe valea Streiului. Pentru Fila Călanu-mic a dăruit un clopot în valoare de 18.000 lei. Pentru toate aceste donații rugăm pe bunul Dumnezeu să-l binecuvinteze și să i dăruiască sănătate în toate zilele vieții sale. — Pr. I. Truca.

Părăstas. Implinindu-se un an dela moartea inginerului silvic Victor Slăvescu în ziua de 3 Aprilie ora 10 a. m., în comuna Mohu, se va celebra un părăstas și se va pune o troiță la mormânt. Cu acest prilej se aduce la cunoștința colegilor lui de promoție și școala cum și tuturor cunoșcutorilor și pietinilor a participa la acest părăstas. — Victor Slăvescu, paroh.

La început de primăvară. Ministerul educației naționale a pus în vedere școalelor normale, că odată cu începerea sămăntărilor de primăvară să ia măsuri pentru facerea de culturi demonstrative și încercări cu specii nouă de plante medicinale și melifere.

— În același timp autoritățile noastre bisericești au dat frumoase îndemnuri preoților: să îngrijească împrejurimile bisericii și cimitirul ei, înfrumusețându-le cu plantații de pomi și flori, podoabe plăcute pentru ochi și tot atâtea modeluri pentru alții.

Pentru a putea dobândi o funcție publică în Italia, trebuie să fii căsătorit. Toți celibatarii, dela funcțiile administrative ale comunelor și provinciilor din întreaga Italie, vor fi excluși. Așa cere politica de azi a guvernului italian.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 27 Martie 1938, va predica părintele Zosim Oancea.

Concert religios. Corul Academiei teologice „Andreiane” cu concursul Școalei normale de băieți „Andrei Șaguna” va da Duminecă, în 27 Martie 1938, ora 21, în sala „Unicum” un concert religios, sub patronajul I. P. S. Sa Dr. Nicolae Bălan, mitropolitul Ardealului. Corul e condus de prof. P. Gherman.

Posta redacției

Pr. A. M. în L. Optimismul este, în orice caz, de preferat.

Reuniunea culturală națională a meseriașilor români din Sibiu

Convocare

Membrii „Reuniunii culturale naționale a meseriașilor români din Sibiu” se convoacă la

Adunarea generală ordinară

ce se va ține Duminecă în 3 Aprilie a. c., la ora 3 d. a., în localul Reuniunii din strada Brukenthal Nr. 17, cu următoarea

ORDINE DE ZI:

1. Deschiderea adunării.
2. Constatarea membrilor prezenți.
3. Raportul general al comitetului și raportul despre încheierea socotelilor pe anul 1937.
4. Luarea la cunoștință a raportului general, aprobarea socotelilor și darea absolutului comitetului.
5. Eventuale propuneri.

Sibiu, la 17 Martie 1938.

Prof. E. Cioran
prezident.

Stefan Duca
secretar.

Intrucât nu se prezintă membri în număr suficient după statute la ora 3 d. a., adunarea generală se ține cu ori câți membri prezenți ar fi în aceeași zi și în același local la ora 3^{1/2} d.

Propunerile din afară trebuie trimise comitetului Reuniunii cel puțin cu cinci zile înainte de adunarea generală.

Nr. 281/1938

(12) 1—3

Concurs repețit

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Luța, din protopopiatul Făgăraș, în conformitate cu Ord. P. V. Consiliu Arhiepiscopesc Nr. 2295/1938 și în înțelegere cu consiliul parohial, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Ecclie de 3 jugăre 700 st.
3. Dela fiecare gazdă o măsură de ovăs.
4. Stola obișnuită în parohie.

Cererile de concurs, împreună cu în-cuviințarea specială de candidare dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta subsemnatului oficiu protopopesc în termenul deschis.

Concurenții, cu înștiințarea oficiului protopopesc, se vor prezenta în biserică spre a se face cunoscuți parohienilor.

Făgăraș, la 17 Martie 1938.

Pavel Borzea
protopop

Nr. 295—1938.

(13) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Voivodenii-mici, din protopopiatul Făgăraș, în conformitate cu ordinul Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc Nr. 2295—1938 și în înțelegere cu consiliul parohial, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Stola uzată în parohie.
3. 3 jugăre pământ, ecclie.
4. Dela fiecare gazdă o felderă de grâu ori porumb.
5. O soarte de lemne în pădurea comunală.

Cererile de concurs, împreună cu în-cuviințarea specială de candidare dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta subsemnatului oficiu protopopesc în termenul deschis.

Concurenții, cu înștiințarea oficiului protopopesc, se vor prezenta în biserică spre a se face cunoscuți parohienilor.

Făgăraș, la 21 Martie 1938.

Pavel Borzea
protopop